

ner, hvis Renter kunne anvendes til Bankens Administrationsudgifter.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget bemærkes følgende:

Afsnit I.

ad § 1.

Da det er Tanken med nærværende Forslag, at alle Tiender skulle afløses saa hurtigt, som Arbejdet kan blive gjort, og Afløsningen foretages uden Hensyn til Parternes Ønsker, maa man anse det for rettest at fastsætte en ensartet Kapitelstakst som Grundlag for Beregningen af Afløsningssummerne, saa meget mere som der herved kan opnaas en betydelig Lettelse af det Arbejde, som Afløsningen udkræver. Det foreslaas derfor, at Værdien af et Aars Tiende i de Tilfælde, hvor Tienden ikke ydes med et fast aarligt Pengebeløb, skal beregnes efter Gennemsnittet af Kapitelstaksterne for Aarene 1892—1901. Ved „Kapitelstaksterne“ forstaaes selvfølgelig den Kapitelstakst, hvorefter Tienden hidtil er blevet erlagt, og saafremt Tienden er blevet erlagt in natura, det paagældende Steds Kapitelstakst.

Da der enkelte Steder i Landet erlægges Tiendeydelser, paa hvilke der ikke sættes Kapitelstakst, foreslaas det, at Værdien af disse Ydelser skal bestemmes ved Skøn af uvillige af Retten udmeldte Mænd.

I 2det Stykke gives Regler for Afgørelsen af det Spørgsmaal, om en Afgift overhovedet kan afløses efter Lovens Bestemmelser, et Spørgsmaal, der har Interesse ikke alene for Ejeren og Yderen, men paa Grund af Statens Bidrag til Tiendeafløsningen ogsaa for det offentlige.

I 3die Stykke gives Regler om de Tiender, der tilhøre Ejerne af de Ejendomme, paa hvilke Tienden hviler. Da Retten til at oppebære Tiende forudsætter, at den tiendepligtige Ejendom tilhører en anden end Tiendeejeren, er Tiendebyrden her i Virkeligheden bortfalden, naar bortses fra, at Ejeren af den tiendepligtige Ejendom som Ejer af den Ejendommen paahvilende Tiende er pligtig at erlægge Tiendepartens Andel i de Skatter og Afgifter til det offentlige, der paahvile den samlede Tiende. Dette gælder, selv om den tiendepligtige Ejendom er givet i Brug til en Trediemand med det Vilkaar, at

Brugeren til Ejeren skal erlægge Tienden, idet en saadan Ydelse, om den end benævnes Tiende, i Virkeligheden er Brugsafgift, jfr. om dette Forhold Bestemmelserne i Lovforslagets § 29. Tiender, der tilhøre Ejerne af de Ejendomme, paa hvilke Tienden hviler, kunne derfor ikke blive Genstand for en egentlig Afløsning, men maa uden videre bortfalde. Hvis der imidlertid paahviler saadanne Tiender Pantegæld, Realbyrder, Forpligtelse til Kirkers Vedligeholdelse og deslige, maa Forpligtelsen til at svare Tiende, for saa vidt disse Byrder og Forpligtelser angaar, betragtes som endnu bestaaende, og det bestemmes derfor, at de nævnte Byrder og Forpligtelser skulle afvikles paa samme Maade som Tiendeydelser. Saafremt en Tiende delvis ejes af Ejerne af de Ejendomme, paa hvilke Tienden hviler, og delvis af andre, maa de førstnævnte Tiendeparter bortfalde uden videre, medens de sidstnævnte Tiendeparter blive Genstand for en egentlig Afløsning.

ad § 2.

Med Hensyn til den i Lovforslaget benyttede Terminologi indskydes her den Bemærkning, at Ordet „Tiendeyder“ overalt betyder „Ejer af en tiendepligtig Ejendom“. Den sidstnævnte Udtryksmaade er dog undtagelsesvis benyttet, hvor Ordet „Tiendeyder“ paa Grund af den Forbindelse, hvori det forekommer, kunde give Anledning til Misforstaaelse (jf. § 1, 3die Stykke og Bemærkningerne hertil).

Statskassens Bidrag til Afvikling af de Byrder, der paahvile de Tiender, som tilhøre Ejerne af de Ejendomme, paa hvilke Tienden hviler (Tiendeyderne), foreslaas i Analogi med Bidraget til Afløsningen af Tiendeydelser fastsat til $\frac{7}{25}$ af Byrdens Kapitalværdi med Fradrag af det 25dobbelte af det aarlige Beløb af de Tienden paahvilende Skatter og Afgifter til det offentlige.

For at forebygge, at Bestemmelserne om Statens Bidrag til Tiendeafløsningen skulle give Anledning til en ganske udenfor Lovens Hensigt liggende Spekulation bestemmes det i 3die Stykke, at Afløsningen af Tiender, der have været Genstand for Salg eller Pantsætning efter den 1ste Februar 1902, ikke kan paadrage Statskassen større Udgifter end hvis Salget eller Pantsætningen ikke havde fundet Sted.

De Afløsningssummer, der skulle uddrages af Ejerne af de tiendepligtige Ejendomme, ville ved den foreslaaede Afdrags-